

KANSAINVÄLISESTÄ TILANTEESTA

Minun mielestäni nykyisen kansainvälisen tilanteen luonnehtimiselle ei ole lainkaan välttämätöntä ottaa huomioon kaikkia jonkin verran merkittäviä tosiasioita, poikkeuksetta kaikkia nykyisen kansainvälisen tilanteen erikoisuuksia. Sitä varten on vain otettava huomioon nykyajan tilanteen tärkeimmät peruseikat. Sellaisia seikkoja on nykyään minun mielestäni kolme:

- a) porvarillis-demokraattisen „pasifismin“ „aikakauden“ alkaminen;
- b) Amerikan puuttuminen Euroopan asioihin ja Ententen Lontoon sopimus sotakorvauksista;
- c) vasemmistoainesten voimistuminen Euroopan työväenliikkeessä ja Neuvostoliiton kansainvälisen ominaispainon kasvu.

Tarkastelkaamme näitä peruseikkoja.

1. PORVARILLIS-DEMOKRAATTISEN „PASIFISMIN“ VAIHE

Entente on osoittautunut kykenemättömäksi suorittamaan sotilaallisten voittojensa tuloksista. Sen onnistui täydellisesti nujertaa Saksa ja saartaa Neuvosto-

liitto. Sen onnistui myöskin laatia Euroopan rosvous-suunnitelma. Siitä puhuvat lukemattomat Ententen valtioiden konferenssit ja sopimukset. Mutta se on osoittautunut voimattomaksi täyttämään rosvoussuunnitelmaa. Minkä vuoksi? Sen vuoksi, että Ententen maiden väliset ristiriidat ovat liian suuria. Sen vuoksi, että niiden ei ole onnistunut eikä onnistu sopia keskenään rosvotun jakamisesta. Sen vuoksi, että rosvottaviksi joutuvien maiden vastarinta käy yhä vakavammaksi. Sen vuoksi, että rosvoussuunnitelman toteuttamisessa piilee sotilaallisten yhteentörmäyksen vaara, mutta joukot eivät halua sotia. Nyt on „kaikille“ selvää, että suoranainen imperialistinen hyökkäys Ruhriin, jonka tarkoituksena on Saksan tuhoaminen, on osoittautunut vaaralliseksi itselleen imperialismille. Selvää on sekin, että avoimesti imperialistinen uhka-vaatimuspolitiikka, jonka tarkoituksena on Neuvostoliiton eristäminen, antaa vain päinvastaisia tuloksia. On muodostunut sellainen tilanne, että Poincaré ja Curzon palvellessaan uskolla ja antaumuksella imperialismia ovat siitä huolimatta „toiminnallaan“ kärjistäneet yltyvää kriisiä Euroopassa, saaneet aikaan joukkojen vastarinnan imperialismia vastaan ja sysänneet joukkoja vallankumoukseen. Siitä johtuu se, että porvariston on välttämättä siirryttävä suoran hyökkäyksen politiikasta kompromissipolitiikkaan, avoimesta imperialismista verhottuun imperialismiin, Poincarésta ja Curzonista Macdonaldiin ja Herriotiin. Maailman rosvoaminen ilman verhoa on käynyt vaaralliseksi. Työväenpuolueen Englannissa ja vasemmistoblokin Ranskassa⁵⁶ on verhottava imperialismiin alastuomutta. Siinä on „pasifismin“ ja „demokratismien“ lähde.

Jotkut luulevat, että porvaristo on tullut „pasifismiin“ ja „demokratismiin“ hyvästä tahdostaan ja niin sanoakseni vapaan valinnan perusteella eikä pakosta. Tällöin otaksutaan, että lyötyään työväenluokan hajalle ratkaisevissa taisteluissa (Italia, Saksa) porvaristo on tuntenut olevansa voittaja ja voi nyt suoda itselleen „demokratismiin“. Toisin sanoen, niin kauan kun käytiin ratkaisevia taisteluja, porvaristo tarvitsi taistelujärjestöä, fasismia, mutta nyt, kun proletariaatti on lyöty hajalle, porvaristo ei enää tarvitse fasismia ja se voi vaihtaa fasismin voittonsa parhaaseen varmentamismenetelmään, „demokratismiin“. Tästä tehdään johtopäätös, että porvariston valta on lujittunut, että „pasifismin aikakautta“ on pidettävä pitkäaikaisena ja vallankumousta Euroopassa pitkäksi ajaksi lykättynä.

Tuo olettamus on aivan väärä.

Ensinnäkään ei ole totta, että fasismi on ainoastaan porvariston taistelujärjestö. Fasismi ei ole pelkkä sotilaallis-teknillinen käsite. Fasismi on sellainen porvariston taistelujärjestö, joka nojaa sosialidemokratian aktiiviseen tukeen. Sosialidemokratia on objektiivisesti fasismin maltillinen sivusta. Ei ole syytä otaksua, että porvariston taistelujärjestö voi saavuttaa ratkaisevaa menestystä taisteluissa tai maan hallitsemisessa ilman sosialidemokratian aktiivista tukea. Yhtä vähän syytä on luulla, että sosialidemokratia voi saavuttaa ratkaisevaa menestystä taisteluissa tai maan hallitsemisessa ilman porvariston taistelujärjestön aktiivista tukea. Nämä järjestöt eivät kiellä, vaan ne täydentävät toisiaan. Ne eivät ole vastakkaisia puolia, vaan ne ovat kaksoset. Fasismi on näiden

kahden perusjärjestön muovautumaton poliittinen liitto, joka on syntynyt imperialismin sodanjälkeisen kriisin tilanteessa ja jonka tarkoituksena on taistelu proletaarista vallankumousta vastaan. Porvaristo ei voi pysyä vallassa ilman tuollaista liittoa. Sen vuoksi olisi väärin luulla, että „pasifismi“ merkitsee fasismin hävittämistä. „Pasifismi“ nykyisessä tilanteessa on fasismin pystyttämistä siten, että etualalle tuodaan sen maltillinen, sosialidemokraattinen sivusta.

Toiseksi ei ole totta, että ratkaisevat taistelut ovat jo olleet, että proletariaatti on lyöty hajalle noissa taisteluissa ja että sen vuoksi porvariston valta on lujittunut. Ratkaisevia taisteluja ei ole vielä ollut senkään vuoksi, että ei ole ollut todella bolshevistisia joukkopuolueita, jotka pystyvät johtamaan proletariaatin sen diktatuuriin. Ilman sellaisia puolueita on mahdotonta käydä ratkaisevia taisteluja diktatuurin puolesta imperialismin oloissa. Ratkaisevat taistelut Länessä ovat vielä edessä. On ollut vasta ensimmäisiä vakavia rynnäköitä, jotka porvaristo on torjunut, ja on ollut ensimmäinen vakava voimainkoetus, joka on osoittanut, että proletariaatti ei vielä kykene kukistamaan porvaristoa ja että porvaristo ei enää voi jättää huomioimatta proletariaattia. Ja juuri sen vuoksi, että porvaristo ei enää kykene painamaan työväenluokkaa polvilleen, sen on täytynyt luopua rintamahyökkäyksestä, turvautua kiertoteihin ja kompromisseihin, turvautua „demokraattiseen pasifismiin“.

Lopuksi ei ole totta sekään, että „pasifismi“ olisi porvariston voiman eikä heikkouden merkki, että „pasifismista“ olisi seurauksena porvariston vallan lujittuminen ja vallankumouksen lykkääntyminen

epämääräiseksi ajaksi. Nykyaikainen pasifismi merkitsee II Internationalen puolueiden suoranaista tai välillistä valtaantuloa. Mutta mitä merkitsee II Internationalen puolueiden tuleminen valtaan? Se merkitsee sitä, että ne kiertämättä paljastavat itsensä imperialismin lakeijoiksi, proletariaatin pettureiksi, sillä noiden puolueiden käytännöllisestä toiminnasta hallituksessa voi olla ainoastaan yksi seuraus: niiden poliittinen vararikko, erimielisyyksien kasvaminen noiden puolueiden sisällä, niiden rappeutuminen ja hajoaminen. Mutta noiden puolueiden rappeutuminen johtaa väistämättä porvariston vallan rappeutumiseen, sillä II Internationalen puolueet ovat imperialismin tukipylväitä. Saattoiko porvaristo suostua tuohon uskallettuun kokeeseen pasifismilla ilman erikoista tarvetta, vapaasta tahdostaan? Ei tietenkään! Imperialistista sotaa seuranneena kautena porvaristo tekee toisen kokeen pasifismilla: ensimmäisen kerran heti sodan jälkeen, jolloin vallankumous näytti kolkuttavan ovelle, ja toisen kerran nyt tänä aikana, Poincarén ja Curzonin uskallettujen kokeiden jälkeen. Kuka rohkenee kieltää sitä, että tuo porvariston heittelehtiminen pasifismista alastomaan imperialismiin ja takaisin ei voi tapahtua jälkiseurauksitta imperialismille, että se sysää työväen miljoonajoukot pois tavallisilta poroporvarillisilta raiteilta, että se saa mukaan politiikkaan proletariaatin kaikkein takapajuisimmatkin kerrokset, että se helpottaa niiden vallankumouksellistumista? „Demokraattinen pasifismi“ ei tietenkään ole vielä kerenskiläisyyttä, sillä kerenskiläisyys edellyttää kaksoisvaltaa, porvarillisen vallan luhistumista ja proletaarisen vallan perusteiden syntymistä. Mutta että pasifismi merkit-

see kansanjoukkojen mitä valtavinta liikkeellesaattamista, niiden tulemista mukaan politiikkaan, että pasifismi horjuttaa porvarillista valtaa ja valmistelee maaperää vallankumouksellisille järjestyksille,— sitä tuskin voidaan epäillä. Ja juuri sen vuoksi pasifismi on johtava porvariston vallan heikkenemiseen eikä sen lujittumiseen, vallankumouksen jouduttamiseen eikä sen lykkääntymiseen epämääräiseksi ajaksi.

Tästä ei tietenkään seuraa, etteikö pasifismi olisi vakava vaara vallankumoukselle. Pasifismi johtaa porvariston vallan perusteiden horjumiseen, se valmistelee vallankumoukselle suotuisia ehtoja. Mutta pasifismi voi johtaa tällaisiin tuloksiin ainoastaan vastoin itsensä „pasifistien“ ja „demokraattien“ tahtoa, ainoastaan silloin, kun kommunistiset puolueet suorittavat tarmokasta paljastustyötä Herriotin ja Macdonaldin pasifistis-demokraattisen vallan imperialistisen ja vastavallankumouksellisen luonteen paljastamiseksi. Mitä taas tulee pasifistien ja demokraattien omaan tahtoon, mitä tulee itse imperialistien politiikkaan, niin pasifismiin suostuessaan heillä on vain yksi tarkoitusperä: joukkojen pettäminen helisevillä korulauseilla rauhasta valmistellakseen uutta sotaa, joukkojen sokaiseminen „demokratismiin“ säihkyllä lujittaakseen porvariston diktatuuria, joukkojen tuudittaminen uneen pitämällä ääntä kansakuntien ja valtioiden „suvereenisista“ oikeuksista valmistellakseen sitä menestyksellisemmin interventiota Kiinassa, verilöylyä Afganistanissa ja Sudanissa sekä Persian paloittelemista, joukkojen petkuttaminen suurialupaavalla jaarittelulla „ystävällisistä“ suhteista Neuvostoliittoon ja joistain „sopimuksista“ Neuvostovallan kanssa ottaakseen sitä

kiinteämmän yhteyden Venäjältä pois potkittuihin vastavallankumouksellisiin salaliittolaisiin rosvoesiintymisten järjestämiseksi Bielo-Venäjällä, Ukrainassa ja Gruusiassa. Porvaristo tarvitsee pasifismia naamioimista varten. Tuossa naamioimisessa on pasifismiin sisältyvä päävaara. Saavuttaako porvaristo kansan pettämistarkoituksensa — se riippuu Lännen ja Idän kommunististen puolueiden paljastustyön tarmosta, niiden taidosta repiä naamio pasifistisiin vaatteisiin pukeutuneilta imperialisteilta. Tapahtumat ja käytäntö tulevat epäilemättä toimimaan tässä suhteessa kommunistien hyväksi lyömällä kiilaa pääoman demokraattisten renkien pasifististen sanojen ja imperialististen tekojen välille. Kommunistien velvollisuus on olla jäämättä jälkeen tapahtumista ja paljastaa säälimättä II Internationalen puolueiden jokainen askel ja jokainen teko, jolla ne suorittavat renginpalvelusta imperialismille ja pettävät proletariaattia.

2. AMERIKAN PUUTTUMINEN EUROOPAN ASIOIHIN JA ENTENTEN LONTOON SOPIMUS SOTAKORVAUKSISTA

Ententen Lontoon konferenssi⁶⁹ on valheellisen ja petollisen porvarillis-demokraattisen pasifismin täydellisin ilmaus. Kun Macdonaldin ja Herriotin valtaantulon ja melun „normaalisten suhteiden pystyttämistä“ Neuvostoliiton kanssa piti verhota ja naamioida luokkien kiihkeätä taistelua Euroopassa ja porvarillisten valtioiden veristä vihaa Neuvostoliittoa kohtaan, niin Ententen Lontoon sopimuksen on verhottava ja naamioitava Englannin ja Ranskan raivokasta taiste-

lua hegemoniasta Euroopassa, kasvavaa ristiriitaa Englannin ja Amerikan välillä taistelussa herruudesta maailman markkinoilla sekä Saksan kansan yli-inhimillistä taistelua Ententen harjoittamaa sortoa vastaan. Ei ole enää sotaa luokkien välillä, on tullut vallankumouksen loppu ja nyt voidaan asia päättää luokkien yhteistoimintaan, kirkuvat Macdonaldit ja Renaudelit. Ei ole enää taistelua Ranskan ja Englannin välillä, Amerikan ja Englannin välillä, Saksan ja Ententen välillä, on tullut sodan loppu ja nyt voidaan asia päättää yleiseen rauhaan Amerikan johdolla, säästävät heitä ne, jotka ovat heidän ystäviään Lontoon sopimuksen allekirjoittamisessa ja veljiään työväenluokan pettämisessä,—pasifismin sosialidemokraattiset sankarit.

Mutta kuitenkin, mitä tapahtui Ententen Lontoon konferenssissa?

Ennen Lontoon konferenssia Ranska ratkaisi sotakorvauskysymyksen itsenäisesti, „liittolaisista“ enemmän tai vähemmän riippumattomasti, sillä Ranskalla oli sotakorvauskomiteassa taattu enemmistö. Ruhrin miehitys oli Saksan taloudellisen desorganisoinnin keino ja tae siitä, että Ranska saa Saksalta sotakorvausmaksun, kivihiiltä ja koksia Ranskan metallurgialle, kemiallisen teollisuuden puolivalmisteita ja väriaineita Ranskan kemialliselle teollisuudelle sekä Elsassin tekstiiliteollisuustuotteiden tullivapaan viennin Saksaan. Suunnitelman tarkoituksena oli aineellisen perustan luominen Ranskan sotilaalliselle ja taloudelliselle hegemonialle Euroopassa. Mutta kuten tunnettua, tuo suunnitelma ei onnistunut. Miehitysmenetelmä johti vain päinvastaisiin tuloksiin. Ranska ei saanut

enempää maksuja kuin tavaratoimituksiakaan vähääkään tyydyttävässä määrin. Vihdoin itse miehityksen alkuunpanija Poincaré joutui heitetyksi yli laidan avoimen imperialistisen politiikkansa vuoksi, jossa piili uuden sodan ja vallankumouksen vaara. Mitä tulee Ranskan hegemoniaan Euroopassa, niin se epäonnistui ei vain sen vuoksi, että miehityksen ja suoranaisen rosvouksen menetelmä poisti mahdollisuuden taloudelliselta liitolta Ranskan ja Saksan teollisuuden välillä, vaan myöskin sen vuoksi, että Englanti vastusti päättäväisesti tuollaista liittoa, sillä Englanti ei voinut olla tietämättä sitä, että Saksan kivihiilen ja Ranskan metallin yhdistäminen toisiinsa ei voi olla horjuttamatta Englannin metallurgiaa.

Mitä sitten Ententen Lontoon konferenssi antoi kaiken tämän vastikkeeksi?

Ensinnäkin konferenssi hylkäsi Ranskan itsenäisen sotakorvauskysymysten ratkaisutien ollen sitä mieltä, että selkkausluontoiset kysymykset on loppukädessä ratkaistava sovinto-oikeuskomiteassa, joka muodostetaan Ententen edustajista ja jonka johdossa ovat Amerikan edustajat.

Toiseksi, konferenssi hylkäsi Ruhrin miehityksen ja katsoi välttämättömäksi evakuation, taloudellisen (viipymättä) ja sotilaallisen (vuoden kuluttua tai ennemmin). Perustelut: Ruhrin miehitys nykyisessä vaiheessa on vaarallista Euroopan poliittisen tilan näkökannalta ja epämukava Saksan järjestetyn ja järjestelmällisen rosvouksen näkökannalta. Mutta siitä, että Entente aikoo rosvota Saksaa perusteellisesti ja järjestelmällisesti,— siitä tuskin voi olla minkäänlaista epäilystä.

Kolmanneksi, hylättyään sotilaallisen interventio konferenssi hyväksyi täydellisesti finanssi- ja taloudellisen interventio ollen sitä mieltä, että:

a) Saksaan on perustettava emissionipankki, joka on ulkomaalaisen erikoiskomissaarin valvonnan alainen;

b) valtion rautatiet siirretään yksityisten haltuun ja niitä hoidetaan ulkomaalaisen erikoiskomissaarin valvonnan alla;

c) liittoutuneiden edustajista muodostetaan niinsanottu „siirtokomitea“, joka keskittää käsiinsä kaikki Saksan valuutassa maksettavat sotakorvausmaksut, rahoittaa Saksan tavaratoimitukset maksusummista, voi sijoittaa joitain sotakorvausmaksusummia (siinä tapauksessa, että ei ole tarkoituksenmukaista siirtää niitä Ranskaan) Saksan teollisuuteen ja jolla näin muodoin on täysi mahdollisuus pitää käsissään Saksan rahamarkkinoita.

Tuskin tarvitsee todistella, että tämä on Saksan muuttamista Ententen siirtomaaksi.

Neljänneksi, konferenssi myönsi Ranskalle oikeuden saada pakollisesti Saksalta kivihiiltä ja kemiallisia tuotteita määrätyn kauden aikana, mutta samalla se teki varauksen, että Saksalla on oikeus vedota sovinto-oikeuskomiteaan ja vaatia näiden pakollisten luontaismaksujen määrän supistamista tai vieläpä niiden lopettamistakin. Siten se supisti Ranskan oikeudet olemattomiin tai miltei olemattomiin.

Kun tähän kaikkeen lisätään 800 miljoonan markan laina Saksalle, jonka englantilaiset ja etupäässä amerikkalaiset pankkiirit rahoittavat, ja kun otetaan edelleen huomioon, että konferenssissa määrällivät

pankkiirit, ennen kaikkea amerikkalaiset pankkiirit, niin saadaan täydellinen kuva: Ranskan hegemoniasta ei ole jäänyt muuta kuin rippeet jällelle, Ranskan hegemonian tilalle on tullut Amerikan hegemonia.

Sellaisia ovat Ententen Lontoon konferenssin tulokset.

Jotkut luulevat tämän perusteella, että tästä lähtien etujen ristiriitojen Euroopan sisällä täytyy kiihtyä Amerikan hegemonian edessä; että Amerika, joka on kiinnostettu pääoman viennistä Eurooppaan, pystyy panemaan Euroopan maat elämään annoksilla ja pakottaa ne istumaan kiltisti paikoillaan pankkiiriensa rikastumisen hyväksi; että tämän vuoksi voidaan rauhaa Euroopassa, tosin pakkorauhaa, pitää enemmän tai vähemmän ja lyhyemmäksi tai pitemmäksi ajaksi taattuna. Tuo otaksuma on kerrassaan väärä.

Ensinnäkin konferenssi ratkaisi Saksaa koskevan kysymyksen ilman isäntää, ilman Saksan kansaa. Voidaan tietysti „suunnitella“ Saksan muuttamista todelliseksi siirtomaaksi. Mutta se, että todella yritetään muuttaa sellainen maa kuin Saksa siirtomaaksi nykyään, jolloin takapajuisiakin siirtomaita voidaan vain vaivoin pitää aisoissa, — se merkitsee miinan sijoittamista Euroopan alle.

Toiseksi, konferenssi siirsi jonkinverran takaisin liaksi eteenpäin työntynyttä Ranskaa, minkä vuoksi muodostui luonnollisesti Englannin tosiasiallinen ylivoima Euroopassa. Mutta jos luullaan, että Ranska voi suostua Englannin ylivoimaan, niin se merkitsee sitä, ettei oteta huomioon tosiasioita, ei välitetä tosiasiaiden logiikasta, joka tavallisesti osoittautuu kaikkea muuta logiikkaa voimakkaammaksi.

Kolmanneksi, konferenssi tunnusti Amerikan hegemonian. Mutta Amerikan pääoma on kiinnostettu Ranskan ja Saksan teollisuuden rahoittamisesta, sen mahdollisimman järkiperaisestä käyttämisestä esimerkiksi Ranskan metallurgian ja Saksan kivihiiliteollisuuden yhdistelemisen hengessä. Tuskin voi olla epäilystä siitä, etteikö Amerikan pääoma käyttäisi hyväkseen etuisuuksiaan nimenomaan tähän, sille kaikkein edullisimpaan suuntaan. Mutta jos luullaan, että Englanti suostuu tuohon tilanteeseen, niin se merkitsee sitä, ettei tunneta Englantia, ei tiedetä sitä, miten suuressa arvossa Englanti pitää metallurgisen teollisuutensa etuja.

Lopuksi, Eurooppa ei ole mikään eristetty maa, se on sidottu siirtomaihinsa, ja se elää noiden siirtomaiden elinnesteillä. Jos luullaan, että konferenssi voi muuttaa jotain „parempaan“ päin Euroopan ja siirtomaiden välisissä suhteissa, että se voi pidättää tai hidastuttaa ristiriitojen kehitystä niiden välillä, niin se merkitsee ihmeisiin uskomista.

Minkälainen johtopäätös tästä seuraa?

Vain yksi johtopäätös: Lontoon konferenssi ei ratkaissut ainoatakaan vanhaa ristiriitaa Euroopassa, mutta sitävastoin se lisäsi niihin uusia ristiriitoja, Amerikan ja Englannin välisiä ristiriitoja. Epäilemättä Englanti tulee vanhaan tapaan syventämään etujen ristiriitaa Ranskan ja Saksan välillä turvatakseen poliittisen ylivaltansa mantereella. Epäilemättä! Amerikka tulee vuorostaan syventämään eturistiriitaa Englannin ja Ranskan välillä turvatakseen hegemoniansa maailman markkinoilla. Me emme edes puhukaan mitä syvimmistä ristiriidoista Saksan ja Ententen välillä.

Maaailman tapahtumat tulevat riippumaan näistä eturistiriidoista eivätkä Hughes-hirtehisen ja kaunopuheisen Herriotin „pasifistisista“ puheista. Laki imperialististen maiden epätasaisesta kehityksestä ja imperialististen sotien kiertämättömyydestä pysyy nyt voimassa vankemmin kuin koskaan ennen. Lontoon konferenssi vain naamioi noita eturistiriitoja luodakseen uusia edellytyksiä niiden ennenkuulumattomalle kärjistymiselle.

3. VALLANKUMOUKSELLISTEN AINESTEN VOIMISTUMINEN EUROOPAN TYÖVÄENLIIKKEESSÄ. NEUVOSTOLIITON NAUTTIMAN KANSAINVÄLISEN SUOSION KASVU

Erääksi „pasifistis-demokraattisen valtakomennon“ epävakaisuuden varmimmaksi merkiksi, erääksi eittämättömimmäksi merkiksi siitä, että itse tuo „valtakomento“ on työväenluokan syvissä kerroksissa tapahtuvien mitä syvällisimpien vallankumouksellisten prosessien pinnalle nostamaa vaahtoa, on katsottava vallankumouksellisen sivustan ratkaiseva voitto Saksan, Ranskan ja Venäjän kommunistisissa puolueissa, vasemmistosivustan aktiivisuuden kasvu Englannin työväenliikkeessä ja vihdoin Neuvostoliiton nauttiman suosion kasvu Lännen ja Idän työtätekevien joukkojen keskuudessa.

Lännen kommunistiset puolueet kehittyvät oma-laatusissa oloissa. Ensiksikin niiden kokoonpano ei ole yhdenlaatuista, sillä ne ovat muodostuneet entisistä

sosialidemokraateista, jotka ovat käyneet vanhan koulun, ja nuorista puolueen jäsenistä, joilla ei ole vielä riittävästi vallankumouksellista karaistusta. Toiseksi, kaaderit eivät siellä ole täysin bolshevistisiä, sillä vastuunalaisissa toimissa on muista puolueista tulleita henkilöitä, jotka eivät ole vielä ehtineet päästä lopullisesti irti sosialidemokraattisista peruista. Kolmanneksi, niillä on vastassaan sellainen kokenut vihollinen kuin ummet ja lammet kulkenut sosialidemokratia, joka yhä vieläkin on valtavan suuri poliittinen voima työväenluokan riveissä. Vihdoin niitä vastassa on sellainen mahtava vihollinen kuin Euroopan porvaristo koeteltuine valtiokoneistoineen ja kaikkivoipine lehdistöineen. Jos luullaan, että tuollaiset kommunistiset puolueet pystyvät kukistamaan Euroopan porvarillisen järjestelmän „heti huomispäivänä“, niin se merkitsee sitä, että ollaan pahasti harhassa. Sen vuoksi lähin tehtävä on siinä, että Lännen kommunistiset puolueet tehdään todella bolshevistisiksi, luodaan niissä todelliset vallankumoukselliset kaaderit, jotka pystyvät järjestämään koko käytännöllisen puolueuuden uudelleen joukkojen vallankumouksellisen kasvatuksen hengessä, vallankumouksen valmistelun hengessä.

Näin olivat Lännen kommunististen puolueiden asiat vielä aivan äskettäin. Mutta viimeisen puolen vuoden kuluessa asiat ovat alkaneet muuttua parempaan päin. Viimeinen puoli vuotta on merkillepantava siinä suhteessa, että tänä aikana on tapahtunut perusteellinen käänne Lännen kommunististen puolueiden elämässä, sosialidemokraattisten jätteidensä hävittämisen mielessä, puoluekaaderien bolshevisoimisen mielessä ja opportunististen aineiden eristämisen mielessä.

Minkälaisena vaarana sosialidemokraattiset jätteet kommunistisissa puolueissa saattavat olla vallankumoukselle, — se ilmeni silmännähtävän selvästi Saksin työväenhallituksen⁶⁰ surullisessa kokemuksessa, kun opportunistiset johtohenkilöt yrittivät muuttaa yhteisrintama-ajatuksen joukkojen vallankumouksellisen mobilisoinnin ja järjestämisen keinosta sosialidemokraattisten parlamenttisommitelmien menetelmäksi. Se oli käännekohta, joka avasi puoluejoukkojen silmät, nostatti ne opportunistisia johtajia vastaan.

Toisena kysymyksenä, joka on horjuttanut oikeistojohtajien arvovaltaa ja nostanut esiin uusia, vallankumouksellisia johtajia, on pidettävä niinsanottua „Venäjän“ kysymystä, s.o. väittelyä VKP(b):ssa. On tunnettua, että Brandlerin ryhmä Saksassa ja Souvarine'in ryhmä⁶¹ Ranskassa kannattivat päättäväisesti opportunistista oppositiota VKP(b):ssa VKP(b):n peruskaadereja vastaan, sen vallankumouksellista enemmistöä vastaan. Se oli haaste Lännen vallankumouksellisille työväenjoukoille, jotka kannattavat selvästi Neuvostovaltaa ja sen johtajaa — VKP(b):tta. Se oli haaste Lännen puoluejoukoille ja Lännen kommunististen puolueiden vallankumoukselliselle sivustalle. Ei ole ihmeteltävää, että tuo haaste päätyi Brandlerin ja Souvarine'in ryhmien täydelliseen murskaamiseen. Ei ole ihmeteltävää, että tämä asia sai vastakaikua kaikissa muissakin Lännen kommunistisissa puolueissa. Kun tähän lisätään se tosiasia, että opportunistinen virtaus VKP(b):ssa on täydellisesti eristetty, niin saadaan täysin selvä kuva. Kominternin V kongressi⁶² vain varmensi vallankumouksellisen sivustan voiton Kominternin perusjaostoissa.

Opportunististen johtajien virheillä oli epäilemättä huomattava merkitys Lännen kommunististen puolueiden bolshevisoimisen jouduttamisessa. Mutta yhtä varmaa on myöskin se, että tähän vaikuttivat muutkin, syvällisemmät syyt: pääoman menestyksellinen hyökkäys viime vuosina, työväenluokan elinehtojen huononeminen, valtavan suuren työttömien armeijan olemassaolo, kapitalismin yleisen taloudellisen epävakaisuuden tila ja vallankumouksellisen kiihtymyksen voimistuminen laajojen työväenjoukkojen keskuudessa. Työläiset kulkevat vallankumousta kohti, ja he haluavat itselleen vallankumouksellisia johtajia.

Yhteenveto. Euroopassa lähestyvän vallankumouksen tuen, Lännen todella bolshevististen puolueiden lopullisen muovautumisen prosessi on alkanut. Sellainen on yhteenveto viimeisen puolen vuoden ajalta.

Vieläkin tukalampia ja omalaatuisempia ovat Länessä ammattiliittojen kehityksen olosuhteet.

Ensinnäkin, nämä ammattiliitot ovat ahdasmielisiä „koetellun“ ammattikuntalaisen käytäntönsä puolesta ja vihamielisiä sosialismille, sillä ennen sosialistisia puolueita syntyneinä ja niiden avutta kehittyneinä ne ovat tottuneet pöyhkeilemään „riippumattomuudellaan“, ne asettavat ammattikuntaedut luokkaetujen yläpuolelle eivätkä halua tietää mistään muusta kuin „pennipolitiikasta“.

Toiseksi, ne ovat hengeltään vanhoillisia ja vihamielisiä kaikkia vallankumouksellisia aloitteita

kohtaan, sillä niiden johdossa on vanha, lahjottavissa oleva, porvariston ruokkima ammattiliittobyrokratia, joka on aina valmis panemaan ammattiliitot imperialismin palvelukseen.

Vihdoin ne, nuo ammattiliitot, ollen yhdistettyinä Amsterdamin reformistien ympärille, muodostavat sen samaisen reformismin monimiljoonaisen armeijan, johon nykyajan kapitalistinen järjestelmä nojaa.

Amsterdamin taantumuksellisten ammattiliittojen lisäksi on tietenkin vielä olemassa vallankumouksellisia ammattiliittoja, jotka kuuluvat Profinterniin⁶³. Mutta ensiksikin huomattava osa vallankumouksellisista ammattiliitoista, haluamatta saada aikaan hajaannusta ammatillisessa liikkeessä, jää edelleenkin Amsterdamin yhtymän⁶⁴ kokoonpanoon alistuen viimeksimainitun kuriin; toiseksi, Euroopan tärkeimmissä maissa (Englanti, Ranska, Saksa) amsterdamilaiset yhä vieläkin edustavat työläisten enemmistöä. Ei pidä unohtaa, että Amsterdamin yhtymään kuuluu vähintään neljätoista miljoonaa ammatillisesti järjestynyttä työläistä. Jos luullaan, että Euroopassa voidaan saada aikaan proletariaatin diktatuuri **vastoin** näiden miljoonien työläisten tahtoa, niin se merkitsee pahasti harhaan joutumista, leninismin perustalta suistumista, itsensä tuomitsemista kiertämättömään tappioon. Sen vuoksi tehtävänä on se, että valloitetaan nuo miljoonajoukot vallankumouksen ja kommunismin puolelle, vapautetaan ne taantumuksellisen ammattiliittobyrokratian vaikutuksesta tai saadaan aikaan ainakin se, että ne ottaisivat hyväntahtoisien puolueettomuuden kannan suhteessa kommunismiin.

Näin olivat asiat aivan viime aikoihin asti. Mutta viime vuosina on kuva alkanut muuttua parempaan päin. Itseensä sulkeutuneiden ja taantumuksellisten ammattiliittojen kotimaa on Englanti, joka aikoinaan oli teollisuus-kapitalistinen hegemoni maailman markkinoilla. Tuon monopolin kukistuminen liittyi finanssi-pääoman kehitykseen, jolle on luonteenomaista useiden suurimpien maiden taistelu siirtomaamonopolista. Kapitalismin imperialistinen vaihe tuo tullessaan alueen laajenemisen suppeille taantumuksellisille ammattiliitoille, mutta samalla se supistaa niiden aineellista perustaa, sillä imperialistinen ylivoitto on useiden maiden taistelun kohteena ja siirtomaat ovat yhä vähemmän taipuvaisia jäämään siirtomaa-asemaan. Ei pidä myöskään unohtaa sitä, että sota heikensi huomattavasti Euroopan tuotantoa. On tunnettua, että Euroopan tuotannon kokonaissumma tekee nykyään korkeintaan 70% sodanedellisestä tuotannosta. Siitä johtuu tuotannon supistuminen ja pääoman menestyksellinen hyökkäys työväenluokkaa vastaan. Siitä johtuu työpalkan alentaminen, 8-tuntisen työpäivän tosiasiallinen peruuttaminen ja monet epäonnistuneet puolustuslakot, jotka yhä uudelleen ovat osoittaneet, että ammattiliittobyrokratia on pettänyt työväenluokan. Siitä johtuu suunnaton työttömyys ja työväen tyytymättömyyden kasvu taantumuksellisiin ammattiliittoihin. Siitä johtuu yhteisrintama-ajatus työväenluokan taloudellisen taistelun alalla ja suunnitelma kahden ammattiliitto-Internationalen yhdistämisestä yhtenäiseksi Internationaleksi, joka pystyy järjestämään vastaiskun pääomalle. Reformistien puheet Amsterdamin Internationalen Wienin kongressissa

(kesäkuu 1924) neuvotteluista „venäläisten“ ammattiliittojen kanssa ja Englannin ammattiliittojen esittämä kehoitus trade unionien kongressissa (syyskuun alku 1924) ammattiliittojen yhtenäisyyteen on vain heijastusta joukkojen yltyvästä painostuksesta taantumukselliseen ammattiliittobyrokratiaan. Kaikkein merkillepantavimpana tässä kaikessa on pidettävä sitä tosiasiaa, että juuri Englannin ammattiliitot, jotka ovat vanhoillisuuden pesiä ja Amsterdamin tärkeintä ydinjoukkoa, ottavat itselleen aloitteen taantumuksellisten ja vallankumouksellisten ammattiliittojen yhdistämisessä. Vasemmistoainesten ilmaantuminen Englannin työväenliikkeeseen on varmin merkki, joka puhuu siitä, että „heillä siellä“ Amsterdamin ei kaikki ole hyvällä kannalla.

Eräät ovat sitä mieltä, että ammattiliittojen yhdistämiskamppailu tarvitaan nimenomaan nyt sen vuoksi, kun Amsterdaminissa on ilmaantunut vasemmistoaineksiä, joita ehdottomasti on kannatettava **kaikin** voimin ja **kaikin** keinoin. Se ei ole oikein, tai täsmällisemmin sanoen se on oikein vain osaksi. Asia on niin, että kommunistiset puolueet Lännessä muodostuvat joukkojärjestöiksi, ne muuttuvat todellisiksi bolshevistisiksi puolueiksi, ne kasvavat ja kulkevat valtaan yhdessä laajojen työväenjoukkojen tyytymättömyyden kasvun kanssa, asiat ovat siis kehittymässä proletaarista vallankumousta kohti. Mutta porvaristoa ei voida kukistaa, ellei siltä riistetä sen tukipylvästä taantumuksellisen Amsterdamin muodossa, diktatuuria ei voida valloittaa, ellei valloiteta tuota porvarillista linnoitusta Amsterdaminissa vallankumouksen puolelle. Mutta sitä ei voida saada aikaan yksipuolisella toiminnalla ulkoapäin.

Nykyisenä ajankohtana tuo tarkoitusperä voidaan saavuttaa vain sisältä- ja ulkoapäin harjoitetulla yhdistetyllä toiminnalla ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden turvaamisen suuntaan. Juuri tämän vuoksi kysymys ammattiliittojen yhdistämisestä ja liittymisestä kansainvälisiin tuotantoyhtymiin muodostuu päivänpolttavaksi kysymykseksi. Vasemmistolaisia on tietenkin kannatettava ja sysättävä eteenpäin. Mutta todellinen vasemmistolaisten kannatus voidaan saada aikaan vain siinä tapauksessa, ettei kääritä kokoon vallankumouksellisten ammattiliittojen lippua, että Amsterdamin taantumuksellisia johtohenkilöitä tullaan ruoskimaan heidän petoksestaan ja hajoitustyöstään, että vasemmistijohtajia tullaan arvostelemaan heidän puolinaisuutensa ja epäröintinsä vuoksi taistelussa taantumuksellisia johtohenkilöitä vastaan. Vain tällainen politiikka voi valmistella ammattiliittojen todellista yhtymistä. Päinvastaisessa tapauksessa saattaa muodostua samanlainen tilanne kuin viime vuoden loka-kuussa muodostui Saksassa, jolloin taantumuksellinen oikeistososialidemokratia käytti menestyksellisesti hyväkseen Levin vasemmistoryhmää⁶⁵ Saksan vallankumouksellisten työläisten saartamiseksi.

Lopuksi Neuvostoliiton nauttiman suosion kasvusta porvarillisten valtioiden kansojen keskuudessa. „Pasi-fistis-demokraattisen valtakomennon“ epävakaisuuden kaikkein varminpana osoittimena on ehkä pidettävä sitä eittämätöntä tosiasiaa, että Neuvostoliiton vaikutus ja arvovalta Lännen ja Idän työtätekevien

joukkojen keskuudessa ei suinkaan heikkene, vaan päinvastoin kasvaa vuodesta toiseen, kuukaudesta toiseen. Kysymys ei ole siitä, että Neuvostoliitto „tunnustetaan“ useissa porvarillisissa valtioissa. Tuo „tunnustaminen“ sinänsä ei vielä ole mitään erikoista, sillä sen sanelevat ensinnäkin porvarillisten maitten kapitalistisen kilpailun vaatimukset, kun ne pyrkivät valtaamaan „oman paikkansa“ Neuvostoliiton markkinoilla, ja toiseksi pasifismin „ohjelma“, joka vaatii „normaalisten suhteiden“ järjestämistä Neuvostomaan kanssa, edes jonkinlaisen „sopimuksen“ allekirjoittamista Neuvostoliiton kanssa. Asia on niin, että nykyiset „demokraatit“ ja „pasifistit“ ovat lyöneet porvarilliset kilpailijansa parlamenttivaaleissa Neuvostoliiton „tunnustamis“-ohjelman ansiosta, että Macdonaldit ja Herriotit ovat tulleet valtaan ja voivat jäädä valtaan muun muassa sen ansiosta, että he lavertelevat „ystävyydestä Venäjän kanssa“, että noiden „demokraattien“ ja „pasifistien“ arvovalta on heijastusta Neuvostovallan arvovallasta kansanjoukkojen keskuudessa. On kuvaavaa, että vieläpä sellainenkin kaikille tunnettu „demokraatti“ kuin Mussolini pitää useinkin tarpeellisena keikaroida työläisten edessä „ystävyydellään“ Neuvostovaltaa kohtaan. Yhtä kuvaavaa on se, että vieläpä sellaisetkin kaikille tunnetut vieraan omaisuuden kammijat kuin Japanin nykyiset valtaherrat eivät halua elää ilman „ystävyyttä“ Neuvostoliiton kanssa. Me emme edes puhukaan Neuvostovallan valtavan suuresta arvovallasta Turkin, Persian, Kiinan ja Intian kansanjoukkojen keskuudessa.

Mistä johtuu tämä niin „diktaattorimaisen“ ja valtakumouksellisen vallan kuin Neuvostovallan ennen-

kuulumaton arvovalta ja poikkeuksellisen suuri suosio muiden valtioiden kansanjoukkojen keskuudessa?

Ensinnäkin työväenluokan vihasta kapitalismia kohtaan ja sen pyrkimyksestä vapautua kapitalismista. Porvarillisten valtioiden työläiset kannattavat Neuvostovaltaa ennen kaikkea sellaisena valtana, joka on kukistanut kapitalismin. Englannin rautatieläisten edustaja, tunnettu Bromley, lausui äskettäin trade unionien kongressissa:

„Kapitalistit tietävät, että koko maailman työläisten katseet on suunnattu Venäjään ja että jos Venäjän vallankumous voittaa, niin muiden maiden valveutuneet työläiset kysyvät itseltään: miksi emme mekin voi hävittää kapitalismia?“

Bromley ei tietenkään ole bolshevikki. Mutta se, mitä hän sanoi, on Euroopan työläisten toiveiden ja ajatusten heijastusta. Sillä tosiaankin, minkä vuoksi ei heitettäisi pois Euroopan kapitalismia, kun „venäläiset“ ovat jo seitsemättä vuotta ja vain eduksi asialle tulleet toimeen ilman kapitalisteja? Siinä on sen Neuvostovallan valtavan suosion lähde, jota se saa osakseen työväenluokan laajojen joukkojen keskuudessa. Sen vuoksi Neuvostoliiton nauttiman kansainvälisen suosion kasvu merkitsee kaikkien maiden työväenluokan vihan kasvua kapitalismia kohtaan.

Toiseksi, kansanjoukkojen vihasta sotaa kohtaan ja niiden pyrkimyksestä tehdä tyhjiksi porvariston sotilaalliset aloitteet. Kansanjoukot tietävät, että Neuvostovalta aloitti ensimmäisenä rynnistyksen imperialistista sotaa vastaan ja aloitettuaan rynnistyksen se teki lopun sodasta. Kansanjoukot näkevät, että Neuvostoliitto on ainoa maa, joka taistelee uutta sotaa vastaan.

Ne ovat myötätuntoisia Neuvostovallalle sen vuoksi, että se on kansojen välisen rauhan lipunkantaja ja luotettu turva sotaa vastaan. Sen vuoksi Neuvostovallan nauttiman kansainvälisen suosion kasvu puhuu koko maailman kansanjoukkojen vihan kasvusta imperialistista sotaa ja sen järjestäjiä kohtaan.

Kolmanneksi, riippuvaisten maiden ja siirtomaiden sorrettujen joukkojen vihasta imperialismiin iestä kohtaan ja niiden pyrkimyksestä murskata tuo ies. Neuvostovalta on ainoa valta, joka on murskannut „kotimaisen“ imperialismiin kahleet. Neuvostoliitto on ainoa maa, joka rakentaa elämäänsä kansakuntien tasa-arvoisuuden ja yhteistoiminnan perustalle. Neuvostohallitus on maailman ainoa hallitus, joka puolustaa loppuun saakka Turkin ja Persian, Afganistanin ja Kiinan, koko maailman siirtomaiden ja riippuvaisten maiden eheyttä ja riippumattomuutta, vapautta ja suvereenisuutta. Sorretut joukot ovat myötätuntoisia Neuvostoliitolle sen vuoksi, että ne näkevät siinä liittolaisen imperialismista vapautumisen asiassa. Sen vuoksi Neuvostovallan nauttiman kansainvälisen suosion kasvu merkitsee koko maailman sorrettujen kansojen vihan kasvua imperialismia kohtaan.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Tuskin voidaan epäillä sitä, että nämä kolme vihaa eivät edistä nykyajan imperialismiin „pasifistis-demokraattisen valtakomennon“ lujittumista.

Muutama päivä sitten Amerikan ulkoasiain ministeri, „pasifisti“ ja koltshakilainen Hughes antoi mustasotnialaisen julistuksen Neuvostoliittoa vastaan. Epäilemättä Poincarén laakerit eivät suo unirauhaa Hughesille. Mutta tuskinpa tarvitsee epäillä sitä,

etteikö Hughesin mustasotnialais-pasifistinen julistus vain edistä Neuvostoliiton vaikutuksen ja arvovallan edelleen voimistumista koko maailman työtätekevien joukkojen keskuudessa.

Sellaisia ovat nykyistä kansainvälistä tilannetta luonnehtivat perusseikat.

*„Bolshevik“ № 11,
syyskuun 20 pnä 1924
Allekirjoitus: J. S t a l i n*